

СЛАВЧО КРАСИНСКИ

*

Всичко минава и всичко се лесно забравя —
мъжа по близкия, плачъ по любима жена,
само ти, мое сърдце, пѣсенъта не оставяй —
тѣжната пѣсенъ на нашата тѣжна земя.

Само ти, моя сѣдба, не залѣзвай, не бързай,
свѣтлитѣ друмища още предъ мене блестятъ —
коньтъ на моя животъ съсъ звездни юзди е пре-
вѣрзанъ
тукъ, за земята ни, дето дѣдитѣ лежатъ.

Моя страна и ти българска зла орисия,
мои потънали въ кървава дрѣмка поля —
тритѣ морета отвѣка сълзитѣ ни миятъ,
волни соколи пицятъ и размахватъ крила!

Пжтъ ли ме викне и трѣгна срѣдъ хора далечни,
сънь ли подиря и миръ ли за своето сърдце —
врѣщамъ се пакъ дето твоитѣ залѣзи вѣчно
съ ласка приспиватъ душата ми въ свойтѣ рѣще.

Има ли мигъ, да не чуя шумътъ на морето,
тъмния гласъ на земята, на мойтѣ дѣди,
има ли лѣжчъ въвъ очитѣ ми, който не свѣти
въ твойтѣ поля хлѣбородни, подъ твойтѣ рѣки?